

[Indenrigs- og boligministeren.]

Jeg vil gerne sige til udvalgets ordfører, det ærede medlem hr. Lysholt Hansen, at det tilsagn, jeg har givet, og som indeholdes i betænkningen, om undersøgelse af mulighederne for en senere lovgivning for tandteknikere og andre, står jeg ved, og jeg er ligeledes indforstået med, at en læge i nødsfald må have tilladelse til at foretage en tandudtrækning.

Mindretallets ændringsforslag går i realiteten ud på, at der må reklameres frit for den virksomhed, der er fælles for tandlæger og tandteknikere, nemlig fremstilling og indsætning af kunstige tænder, men ikke for anden tandbehandling. Efter min mening, og jeg forstår også efter udvalgsflertallets mening, er man i de senere år gået for vidt med reklamering for kunstige tænder, og det er efter min opfattelse ikke forsvarligt at give frit løb for en uhemmet reklamering på dette område, der er af stor sundhedsmæssig betydning, og hvor publikum ikke bør vildledes. Jeg har ganske vist bemærket, at mindretallet forudsætter, at reklamen sker i sømmelig form, men det fremgår jo ikke af mindretallets ændringsforslag, hvorledes dette skal sikres.

Det forekommer mig, at lovforslaget tager ethvert rimeligt hensyn til tandteknikerstanden, og jeg ser ikke nogen grund til, at denne stand skal have lempeligere reklameringsbestemmelser end de, der varetager den almindelige tandpleje. Mindretallet lægger vægt på, at tandteknikken er et håndværk, og det er rigtigt, forsåvidt angår den tekniske fremstilling af kunstige tænder; men protesens indsætning og forberedelsen af patienten er ikke håndværk i almindelig forstand. Det er her, tandlægernes og teknikernes virksomhed dækker hinanden, og jeg kan ikke se, at den omstændighed, at en del af virksomheden er af håndværksmæssig art, kan ændre synet på reklameringsens forsvarlighed; tværtimod må der lægges vægt på, at der, som efter det foreliggende lovforslag, skal gælde ensartede reklameringsbestemmelser for al

tandbehandling, hvadenten den foretages af tandlæger eller tandteknikere, og hvadenten den kan kaldes håndværksmæssig eller ej.

I anledning af de betragtninger, som det ærede medlem hr. Lars M. Olsen fremsatte, og som indeholdt en kritik af bestemmelserne om tandlægerens ret til at iværksætte analgesi, skal jeg oplyse følgende. Sundhedsstyrelsen, som det ærede medlem ikke havde så forfærdelig meget tilovers for i nærværende tilfælde, har med støtte af sine mest kyndige specialister på dette område, nemlig chefnarkoselæge ved Københavns amtssygehus i Gentofte Wainø Andersen, professor Husfeldt og sundhedsstyrelsens konsulent i farmakologi og toksikologi, overlæge Harrestrup Andersen, meget nøje overvejet spørgsmålet om, hvorvidt det er forsvarligt at lade tandlægerne få den omhandlede ret. Sundhedsstyrelsen mener fortsat, at dette er tilfældet, og understreger, at tandlægerne efter lovforslaget skal gennemgå et kursus i den pågældende behandling, inden de får lov til at udføre den, og at de derefter daglig i deres praksis vil erhverve erfaring heri. Jeg vil også erindre om, at den adgang, lovforslaget giver tandlægerne til universel analgesi, er en adgang, som tandlægerne i en lang række lande har, og som de har benyttet, uden at der i virkeligheden er sket uheld eller sådanne hændelser, som kunne motivere, at man nægtede dem denne adgang.

Jeg vil gerne gøre det ærede medlem hr. Lars M. Olsen opmærksom på, at der her i landet kun er uddannet 30 specialister i anæstesiologi, det vil på godt dansk sige bedøvelsesvidenskab, og det vil således være aldeles udelukket at gennemføre et krav om, at en sådan specialist altid skulle medvirke ved denne form for bedøvelse hos tandlægerne. Jeg kan endvidere henvise til, at jordemødrene ved loven af 1953 i et vist omfang også har ret til at give narkose.

Endelig vil jeg fremhæve, at specialisterne indenfor det pågældende område har ment,